

A csoda

Hősünk nem akart orvos lenni. Amiben nincs semmi rendkívüli, hiszen az emberek döntő többsége hasonlóan érez. Az ő esetében ez csak azért volt különös, mert az orvostudományi egyetemre járt. Operatőrnek készült. Ennek ellenére szép sorban járta a szemesztereket, volt, amelyiket többször is.

Tanárai néhány kivételtől eltekintve meglepően megértően viselkedtek vele, ahogy egyikük szellemesen hívta: a vendégművésszel.

Már az első évben sikerült elérnie, hogy anatómiából részlegesen felmentést kapjon a bonctermi gyakorlatokon való részvétel alól, mondván, a formalin gőze irritálja a garat nyálkahártyáját, és ez hátráltatja az éneklésben. Ezt a tárgyat azonban könyvből megtanulni lehetetlen. Így, ha a szigorlat pótvizsgáján elnöklő professzornak nem a *Varázsfuvola* lett volna a kedvence, akkor hősünk hiába demonstrálta volna a tételként húzott külső és belső gégeizmok működését Papageno áriájával. De így, Mozartnak hála, a szigorlat sikerült!

Mondják, hogy a második év végi szigorlatok után az azokat sikeresen teljesítő medikus a „dr.”-t már odaképzelt a neve elé. Fantázia és vérmérséklet kérdése, hogy az anatómia-, biokémia- és élettanszigorlatok embert próbáló kihívásait Odüsszeusz útjának Szkülájához és Kharübdiszéhez vagy a természeti népek férfivá avató szertartásaihoz hasonlítsuk-e. Mindenesetre az biztos, hogy a harmadik év minőségi változást hozott. Az egyetem többé már nem akart kirostálni, elveszejteni.

Persze minden viszonylagos. A szervezet félkatonai, csendőrpertu stb.

De a lényeg: a céh befogadott.

Hősünk is érezte ezt a változást. Klinikai tárgyak és velük klinikai orvosok. A vizsgák hangulata alapvetően megváltozott, melyeknek tárgya az adott diszciplína kérdései mögött végső soron mindig ugyanaz volt: a Beteg. Az Ember.

És ha ember, akkor Művészet. Ha művészet, akkor Opera.

Igyekezett úgy alakítani a beszélgetést (kü-

lönösen, ha nem volt az adott vizsgaanyagból kellőképpen felkészülve), hogy ide jussanak el. A vizsgák így észrevétlenül baráti beszélgetésekké szelídültek. Nincs az a tüdőgyógyász, aki a *Bohémélet* és a *Traviata* főszereplőinek kórleírása után megbuktatna tüdőtuberkulózisból. Szemész, aki ne felfelé kerekítene Bach és Händel szembetegségeinek utólagos diagnosztizálása után. Pszichiáter, aki ne jó jegyet adna, ha már kitárgyalták a Puccini-hősnőket és a péniszirigységet.

Idővel azonban zavarba ejtő dogok történtek. Egyre gyakrabban esett úgy, hogy nem ő, hanem a vizsgáztató orvos terelte másra a szót – „No de beszéljünk érdekesebb dolgokról!” –, és kiderült, hogy az illető főorvos ötéves korától zongorázik, és csak családi nyomásra jelentkezett a Zeneakadémia helyett az orvosira, pedig a legendás tanár, Kadosa Pál felvette volna.

A másik színész akart lenni, a harmadik karmester, a negyedik és az ötödik novellákat és verseket ír, a hatodik a 20. századi magyar festészet egyik legelismertebb kutatója és gyűjtője, a hetedik három másik kollégájával együtt vonósnégyest alapított, a nyolcadik harminc éve szenvedélyes lemezgyűjtő, és olyan hifiberendezése van, hogy nem is jár koncertekre, mert esküszik rá, hogy otthon nála jobban szól, mint élőben, a kilencedik beleszeretett egy világhírű szopránba, és rajongva követi őt New Yorktól Párizsig, Milánótól Londonig. És így tovább...

Hősünk büszke volt, hogy ilyen sokan megajándékozták bizalmukkal, barátságok alakultak, és egyáltalán nagyszerűen érezte magát. Közben részvétellel nézte medikustársait, akiket kínozott az egzisztenciális szorongás, a diploma megszerzését követő bizonytalan jövő.

Eljött az utolsó év. A belgyógyászat-szigorlat előtti gyakorlatot töltötte a klinikán. Az intézet karácsonyi ünnepségein rendszeresen fellépett, az ott dolgozók ismerték, szerették. Egyik reggel a referáló után két újonnan érkezett beteget

kellett felvennie. Szerette ezt a munkát, pontosan érezte a felelősségét is. Ő az első orvos, akivel a beteg találkozik, és ezek az első benyomások nagyban meghatározhatják a betegnek a klinika egészéhez való viszonyulását.

– Ja és vegyél tőlük vért is a laborhoz! – mondta a felvételvezető főorvos.

– Ezt a nővérek szokták. Nem akarom elvenni a kenyerüket, még megsértődnek!

– Kevesen vannak, sok a beteg. Úgyhogy légy szíves, csináld meg! Nem fog leesni az karikagyűrű az ujjadról.

– Nem a gyűrű itt a baj! Gyere egy kicsit, nem akarom, hogy mindenki hallja. Te, én még nem vettem vért.

– Hülyéskedsz! Mi az, hogy nem vettél még vért?!

– Ahogy mondom. Úgy is mondhatnám: Embertársam bőrének folytonosságát hegyes, szűrős eszközzel még nem szakítottam meg.

– Ne humorizálj itt! Fogd szépen a fecskendőt, és durr bele a vénába.

Társalgásuk többi részét most idő hiányában kihagyjuk. Elégedjenek meg annyival, hogy olyan volt, mint egy burleszkfilmben, mikor két ember játékból elkezd lökdösődni, majd egyre nagyobbakat adnak a másiknak, míg végül agyba-főbe verik egymást. A beszélgetés vége az lett, hogy ha hősünk nem vesz vért, a főorvos nem írja alá az indexét, és nem engedi szigorlatozni.

Szem előtt tartva a nagy múltú intézmény szakmai presztízsét, a művelet elszenvedőjének nem a két új beteget, hanem M. Lázár urat jelölték ki. A hetvennyolc éves M. Lázár úr egy kiterjedt stroke következtében két hónapja mély komatózus állapotban volt, már lemondtak róla.

– Szegényt aztán szurkálhatod! Egy szobafenyő többet érez, mint ő – mondta kajánul egy másik szigorló, mert a hír gyorsan körbejárt a klinikán, és ekkorra szépszámú közönség gyűlt össze.

Hősünk tétova mozdulatokkal lekötötte egy gumicsővel a beteg korához képest meglepően

izmos felkarját, és a könyökhajlatában alkalmas vénát keresett. Ami nem volt könnyű, mert a férfi bal karján hajdani kalandos élete emlékeként egy kissé már megfakult, de jelenlegi állapotában is vonzó tetovált szirén mosolygott kacéran a remegő kezű, holtápadt énekes-medikusra.

Az első szúrás a szirén bal vállát érte, nem talált. A következők a bal mellét és a köldökét. Vér nem jött, a szirén csak mosolygott, hősünket az ájulás környékezte. Segélykérően hátrapillantott a halálos csendben figyelő közönségre.

– Folytasd! – mondta hideg, részvét nélküli hangon a főorvos.

Visszafordult, meredten nézte a félig hal, félig emberi alakot, a három vértelen kis lyukacsát, amelyeket ő ejtett rajta az imént. Homlokán jeges verítékcseppek szaladtak lefelé, nem hallott mást, csak saját szívének üstdob-szerű dobbanásait. Szúrt! Sután, ügyetlenül a nőalak mellé, bár tudta, hogy ott nem is lehet véna.

Hiába minden! Képtelen rá! Akkor ne írják alá, nem szigorlatozik, tényleg, hát mit keres ő itt, a francba az egésszel! Letette a tűt, lassan szembefordult a fehér köpenyes társasággal, amelyet most távolabbnak érzett magától, mint valaha. És ekkor valami alig hallható hangra lett figyelmes. Olyan volt, mint a vízcsapok hörgése, amikor csőrepedés után újraindítják a vizet. Visszafordult. A hang fokozatosan erősödött, artikulálódott, míg végre emberi beszéddé formálódott.

– A kurva anyádat szurkáld! – mondta csukott, de rebbenő szemhéjjal M. Lázár az addigi majdnem agyhalott.

Hősünk kioldotta a gumicsövet, alig észrevehető mozdulattal hálásan megsimította a nőalakot. Felállt, végigmérte a főorvost és a döbent sokadalmat.

– A többi már csak szakmunka – mondta, és méltóságteljes lassúsággal elhagyta a kórtermet.

DR. HÁBETLER ANDRÁS

Szokatlan módon az írás végén a főszerkesztő megjegyzését olvashatják. Ugyanis szükséges bemutatni a szerzőt. 1973-ban született, általános orvosi diplomájának megszerzése mellett, magánúton énektanulmányokat végzett. Basszbariton operaénekesként 2000-ben debütált, a Don Giovanni Masettóját énekelte a diósgyőri várban. Az Állami Operaházban 2003 szeptemberében lépett fel először. Azóta vendégművészként alakította Figarót, Papagenót és Nachtigallt. Elévülhetetlen érdemeket szerzett a Parnasszus Orvosklub megszervezésével. (A főszerk.)